

JOJO MOYES

Silver Bay

Traducere din limba engleză
ADINA RAȚIU

Prolog

KATHLEEN

Mă numesc Kathleen Whittier Mostyn și, la vîrsta de săptămâni și treisprezece ani, am devenit celebră pentru că am capturat cel mai mare rechin care s-a văzut vreodată în New South Wales: un rechin-taur cu o pri-vire atât de fioroasă, încât părea că vrea să mă sfâșie chiar și la două zile după ce i-am expus trupul neînsuflețit. Pe vremea aceea, toată suflarea din Silver Bay avea o pasiune pentru pescuitul sportiv, astfel că, timp de două săptămâni, nu s-a vorbit decât despre rechin. Un jurnalist a venit tocmai de la Newcastle și m-a fotografiat stând în picioare lângă pește (eu sunt cea în costum de baie). În poză, rechinul e cu câteva zeci de centimetri mai înalt decât mine, cu toate că foto-graful a insistat să port pantofi cu toc înalt.

Veți observa o Tânără înaltă, destul de încruntată, mai frumușică decât se știa ea însăși, cam lată în umeri, spre deznădejdea mamei sale, și îndeajuns de subțerică în talie, de la toate răsucirile și aplecările, pentru a nu avea vreodată nevoie să poarte corset. Stăteam acolo, mândră nevoie-mare, fără să știu că soarta mă va lega de bestia aceea, până la sfârșitul zilelor, ca de un soț. Ceea ce nu se observă este faptul că peștele era susținut de două funii, trase de tata și de partenerul lui de afaceri, domnul Brent Newhaven – din pricina efortului de a-l trage la mal, îmi rupsesem câteva tendoane la umărul drept, astfel că,

Răspunsuri la cărți
până să sosească fotograful, nu mai puteam să ridic nici măcar o cană cu ceai, darămite un rechin.

Cu toate astea, a fost suficient pentru a-mi consolida reputația. Anii la rând, lumea m-a numit Fata-Rechin, chiar și după ce-am crescut. Sora mea, Nora, spunea în glumă că, judecând după felul în care arăt, ar fi trebuit să mă poreclească Ariciul-de-Mare. Tata însă declara mereu că, de pe urma succesului meu, avusese de profitat hotelul Bay. La două zile după publicarea pozei în ziar, nu mai aveam nici o cameră liberă, situație care s-a prelungit până în 1962, când a ars aripa de vest a hotelului. Bărbații veneau pentru a-mi bate recordul. Ori pentru că se gândeau că, dacă o fată fusese în stare să captureze un asemenea monstru, atunci ce putea captura un pescar *adevărat*? Cățiva m-au cerut în căsătorie, dar tata zicea mereu că îi mirosea încă dinainte de a pune piciorul în Port Stephens și îi trimitea la plimbare. Femeile veneau pentru că, până atunci, nu își închipuiseră nici o clipă că ar putea prinde pește, darămite să concureze cu bărbații. Iar familiile veneau pentru că Silver Bay, cu golful său protejat, dune nemărginite de nisip și ape liniștite, era locul potrivit în care să-ți petreci timpul.

S-au construit rapid încă două debarcadere, pentru a face față traficului crescând de ambarcațiuni, iar, în fiecare zi, se auzea plescațul vâslelor și uruitul bărcilor cu motor, în timp ce golful și marea din jur erau practic secătuite de viețuitoare acvatice. Aerul nopții era încărcat de huruitul mașinilor, frânturi de muzică și clinchet de pahare. A fost o vreme, în anii '50, când se putea spune, fără nici o exagerare, că localitatea noastră se afla pe culmile popularității.

Avem și acum ambarcațiunile și debarcaderele, deși nu mai folosim decât unul dintre ele, iar oamenii vânează cu totul altceva. Nu am mai pus mâna pe o undă de douăzeci de ani și nici nu mă mai atrage ideea de a ucide vreo vîetate. Am devenit un loc liniștit, chiar și în toiul verii. Majoritatea turiștilor se îndreaptă spre cluburi și hoteluri înalte, spre atracțiile mai ostentative de la Coffs Harbour sau Byron Bay, ceea ce, sincer vorbind, ne convine de minune aproape tuturor.

Încă dețin recordul la pescuit. Este menționat într-o din cărțile acelea uriașe care se vând ca pâinea caldă și pe care nu le cumpără nici una dintre cunoștințele tale. Editorii îmi fac onoarea de a mă

suna ocazional pentru a mă anunța că numele meu va fi inclus și în ediția de anul următor. Din când în când, elevii din zonă trec pe la mine ca să-mi spună că m-au găsit la bibliotecă, iar eu mă prefac întotdeauna mirată, ca să nu le stric bucuria.

Dar încă dețin recordul. Nu vă spun acest lucru din lăudăroșenie, nici pentru că am ajuns la vîrstă de săptămâni și sase de ani și mă simt bine că am realizat cândva ceva remarcabil, ci pentru că, atunci când trăiești încadrat de atât de multe secrete ca mine, este plăcut să îți ușurezi sufletul din când în când.

Capitolul I

HANNAH

Dacă bagi mâna până la încheietură în borcanul de *Moby One*, descoperi, de obicei, cel puțin trei feluri de fursecuri. După spusele lui Yoshi, echipajele de pe celelalte bărci se zgârceau mereu la biscuiți și cumpărau sortimentele din amidonul cel mai ieftin de la supermarket. După socotelile ei, dacă tot plăteai aproape o sută cincizeci de dolari ca să vânezi delfini, te așteptai să primești măcar niște fursecuri comestibile. Din acest motiv, cumpăra fursecuri Anzac cu unt – groase, cu ovăz și două straturi de ciocolată –, pișcoturi și fursecuri cu mentă, împachetate în folie de aluminiu, și în foarte rare ocazii, dacă reușea, prăjituri de casă. Lance, căpitanul, se declara mulțumit de fursecurile ei, pentru că ea nici nu prea mâncă altceva. Pe de altă parte, tot el spunea că, dacă ar prinde-o șeful că risipește atâtia bani pe ele, ar face-o fărâme. Mă uitam pierdută la fursecuri, în vreme ce *Moby One* părăsea Silver Bay, ținându-mă cu tava în mâna după Yoshi, care le oferea pasagerilor ceai și cafea. Speram să nu mănânce ei toate fursecurile Anzac înainte să apuc să gust și eu unul. Plecasem fără să iau micul dejun și știam că nu mă va lăsa să pun nimic în gură până când nu ajungeam în cabină.

- *Moby One* către *Suzanne*, câte beri ați luat la bord aseară? Mentineți direcția exact ca un bețiv olog de-un picior.

Lance vorbea prin radio. De îndată ce am intrat, am băgat mâna în borcanul cu fursecuri și am luat ultimul Anzac. Radioul scoase un părâit, și o voce mormâi ceva de nedeslușit. Lance mai făcu o încercare.

– *Moby One* către *Sweet Suzanne*. Ați face bine să vă redresați, amice... aveți patru pasageri la prova, care stau atârnăți peste balustradă. De câte ori faceți un viraj, vă mai vopsesc puțin geamurile de la tribord.

Vocea lui Lance MacGregor părea să fi fost frecată cu buretele de sărmă, precum bordurile navei. Luă o mână de pe timonă, și Yoshi și întinse o cană de cafea. M-am pitit în spatele ei. Stropii de apă de pe uniforma ei bleumarin sclipeau ca niște paiete.

– L-am văzut pe Greg? întrebă el.

Yoshi încuviașă.

– Am apucat să-l văd chiar bine înainte de-a ieși în larg.

– Doarme pe el în asemenea hal, că nici nu mai e în stare să mențină direcția. Arătă prin geamul presărat cu stropi înspre mica ambarcațiune. Ascultă-mă pe mine, Yoshi, pasagerii or să-și ceară banii înapoi. Ăla cu pălărie verde n-a ridicat capul de când am trecut de insula Break Nose. Ce naiba l-a apucat?

Yoshi Takomura avea un păr atât de frumos, cum nu mai văzusem vreodată. Îi încadra chipul, ca niște norișori negri, și nu se încâlcea niciodată în ciuda vântului și a apei sărate. Mi-am trecut degetele printr-o din șuvițele mele spălăcite. Era deja aspră, deși mă aflam pe apă de doar o jumătate de oră. Prietenia mea, Lara, spunea că, atunci când va împlini paisprezece ani, adică peste patru ani, mama ei o va lăsa să își facă șuvițe colorate. În momentul acela, Lance dădu cu ochii de mine. Știam că mă va observa în cele din urmă.

– Tu ce cauți aici, piticanie? O să mă omoare maică-ta. N-ar trebui să fii la școală?

– Sunt în vacanță.

M-am ascuns din nou în spatele lui Yoshi, ușor rușinată. Lance îmi vorbea mereu de parcă aş fi fost cu cinci ani mai mică decât în realitate.

– O să stea deoparte, zise Yoshi. A vrut să vadă delfinii.

L-am fixat cu privirea și mi-am tras manșetele peste mâini.

Lance mă studie cu atenție și ridică din umeri.

– Îți pui vestă de salvare?

– Da.

– Și n-o să mă împiedic de tine?

Am lăsat capul într-o parte. Vezi să nu, spuneau ochii mei.

– Nu te purta urât cu ea, interveni Yoshi. I s-a făcut rău deja de două ori.

– Din cauza emoțiilor, am spus. Întotdeauna îmi face probleme burtica.

– Fie... treacă de la mine. Dar ai grija să-i explici maică-tii că eu n-am avut nici un amestec în asta, ne-am înțeles? Și-ncă ceva, piticanie. Data viitoare du-te pe *Moby Two*, sau, și mai bine, pe barca altuia.

– Stai liniștit, tu n-ai văzut-o, îl asigură Yoshi. Și aproape de Greg, să știi că manevrarea navei e doar una dintre problemele lui, spuse ea și zâmbi cu superioritate. Așteaptă să se-ntoarcă, și-o să vezi ce-a pățit pe o latură a prorei.

Era o zi numai bună pentru navigat, după cum declară Yoshi în momentul în care am ieșit din cabină. Marea era ușor agitată, dar vântul adia bland, iar atmosfera era atât de curată, încât se zăreau crestele însipmate ale valurilor la kilometri distanță. Am urmat-o pe terasa restaurantului, picioarele mele absorbind cu ușurință mișcările legăname ale catamaranului, ceva mai ușurată odată ce căpitanul AFLASE despre prezența mea la bord.

Asta, îmi spusese ea, avea să fie cea mai ocupată parte a călătoriei din acea zi pentru admiratul delfinilor, perioada dintre plecarea noastră și sosirea în apele adăpostite din jurul golfului, locul prietic pentru acumulare de cantități însemnante de untură de delfin. În vreme ce pasagerii stăteau pe puntea superioară și se delectau cu ziua răcoroasă de mai, infololiți în fulare de lână, Yoshi, care avea funcția de intendent, amenaja bufetul, oferea băuturi și, dacă marea era agitată, ceea ce se întâmpla frecvent odată cu apropierea iernii, pregătea dezinfectorul și gălețiile pentru cei cărora li se facea rău. Oricât le-ai fi repetat, se plângea ea, uitându-se la asiaticii eleganți care alcătuiau majoritatea pasagerilor matinali, oamenii se încăpățâneau să stea pe puntea inferioară, să mănânce și să bea prea repede, după care se

înghesuiau în toaletele miciute, în loc să vomite peste bord, făcându-le astfel inutilizabile de către ceilalți. Iar, dacă se întâmpla ca aceștia să fie japonezi, adăuga ea, cu o notă de bucurie malitioasă, își petreceau tot restul călătoriei într-o stare de umilință mută, ascunzându-se în spatele ochelarilor de soare și al gulerelor ridicate, cu fețele pământii îndreptate curajos către mare.

– Ceai? Cafea? Fursecuri? Ceai? Cafea? Fursecuri?

Am urmat-o pe puntea din față, strângându-mi hanoracul în jurul gâtului. Vântul se mai domolise, dar simteam încă răcoarea din aer, care mă pișca de nas și de urechi. Majoritatea pasagerilor nu doreau nimic – discutau cu voci ridicate pentru a acoperi zgomotul motoarelor, priveau în zare și se fotografiau unii pe alții. Din când în când, mai băgam mâna în borcanul cu fursecuri, până când am socotit că luasem atâtea câte ar fi mâncat ei.

Moby One era cel mai mare catamaran – sau „cat“, cum le numeau marinarii – din Silver Bay. În mod normal, erau doi intendenți pe ambarcațiune, dar, cum numărul turiștilor începuse să scadă odată cu răcirea vremii, rămăsesese doar Yoshi până când turismul avea să își revină. Situația aceasta nu mă deranja cătușii de puțin – îmi era cu atât mai ușor să o conving să mă lase la bord. Am ajutat-o să pună ibricele și ceainicele la loc în suporturile lor, după care am ieșit din nou pe puntea laterală îngustă, unde ne-am rezemnat de geamuri și am privit în zare la mica ambarcațiune ce își continua drumul haotic printre valuri. Chiar și de la acea distanță, vedeam că numărul celor aplecați peste balustrada lui *Suzanne* crescuse. Stăteau cu capetele atârnate în gol, fără să observe pată de vopsea roșie de dedesubt.

– Putem lua o pauză de zece minute. Poftim. Yoshi deschise o doză de Cola-Cola și mi-o întinse. Ai auzit vreodată de teoria haosului?

– Mda, am zis, nu foarte convingător.

– Bieții oameni, nici nu-și imaginează, spuse ea, fluturând un deget în momentul în care motoarele încetiniră, că mult visata lor călătorie de a vedea delfinii a fost distrusă de o fostă iubită, pe care nu o vor cunoaște niciodată, și de un bărbat care trăiește acum cu ea, la peste două sute cincizeci de kilometri de Sydney, și care consideră că niște pantaloni mov de ciclism sunt o ținută adecvată de stradă.

Am luat o sorbitură din suc. Mi-au dat lacrimile din cauza acidului și abia am reușit să înghit.

– Adică turiștii care bolesc pe barca lui Greg au legătură cu teoria haosului? Credeam că e din cauză că iar s-a îmbătat aseară.

Yoshi zâmbi.

– Ceva de genul asta.

Motoarele se opriseră, *Moby One* amuți, la fel și marea din jurul nostru, nemaiauzindu-se decât flecărea turiștilor și valurile care se loveau de laturile navei. Îmi plăcea acolo, îmi plăcea să îmi văd casa transformându-se într-un punct alb pe fâșia îngustă de plajă, pentru ca apoi să dispară în spatele golfulețelor nesfârșite. Poate că plăcerea mea era cu atât mai mare cu cât știam că fac ceva interzis. Nu eram rebelă din fire, chiar deloc, dar mă încânta ideea.

Lara avea o șalupă cu care avea voie să iasă singură până la geamandurile care marcau vechile bancuri de stridii, lucru pentru care o invidiam nespus. Mama nu mă lăsa să mă plimb prin golf, deși aveam aproape unsprezece ani.

– Toate la timpul lor, murmură ea.

Nu avea nici un rost să mă cert cu ea din atâtă lucru.

Lance își făcu apariția lângă noi: tocmai se fotografiase cu două adolescente care chicoteau fără încetare. Tinerele îl rugau deseori să facă poze cu ele, iar, până atunci, nu se întâmplase să le refuze vreodată. Din acest motiv, zicea Yoshi, îi plăcea să poarte chipul de căpitan cu cozoroc, chiar și în zilele toride, când soarele îi topea creierul.

– Ce-a scris pe barcă?

Lance se uită la ambarcațiunea lui Greg cu ochii mijiți. Părea să fi uitat de prezența mea la bord.

– Îți zic când ajungem la debarcader.

L-am surprins cum mă privește cu o sprânceană ridicată.

– Eu văd ce scrie, să știi, am spus.

Cealaltă ambarcațiune, până ieri *Sweet Suzanne*, îi transmitea acum lui „*Suzanne*“, cu vopsea roșie, să facă un lucru care, după spusele lui Yoshi, era imposibil din punct de vedere anatomic. Se întoarse spre el și îi spuse ceva în șoaptă – imaginându-și, probabil, că nu o voi auzi.

- Nevastă-sa i-a zis că a existat totuși un alt bărbat.

Lance slobozi un fluierat prelung.

- Asta a insinuat și el. Dar ea a negat.

- Doar nu era să recunoască, știind cum va reacționa Greg. Lasă că nici el nu a fost ușă de-nchinat... Aruncă o privire spre mine. Una peste alta, ideea e că femeia a plecat la Sydney și i-a zis că vrea jumătate din barcă.

- Și el ce-a spus?

- Cred că ceea ce scrie pe barcă e destul de explicit.

- Nu-mi vine să cred că a ieșit în larg cu turiștii în halul în care e. Lance își lipi binocul de ochi ca să vadă mai bine mâzgălelele roșii. Yoshi îi făcu semn să i-l dea și ei.

- Azi-dimineață, era aşa de dărâmat, că nici nu cred că-și mai amintește ce-a făcut.

Discuția fu curmată de tipetele extaziate ale turistilor de pe puntea superioară. Se îngheșuaia cu toții pe puntea din față.

- Gata, a început, mormăi Lance, îndreptându-se de spate și zâmbind superior către mine. Așta-s banii noștri, piticanie. Hai să ne-n-toarcem la treabă.

Uneori, spunea Yoshi, cutreiera tot golful, dar delfinii refuzau să se arate, iar o barcă întreagă de pasageri nemulțumiți însemna o a doua călătorie gratuită și rambursarea a jumătate din prețul biletului, ceea ce îl făcea pe șef să își iasă din peșeni.

La prora, se îngrămădeau câțiva turiști, care, în zumzetul blițurilor, încercau să surprindă siluetele cenușii, lucioase care zburdau prin valurile de dedesubt. M-am uitat în apă să văd cine sunt jucăușii. Pe puntea inferioară, Yoshi acoperise un perete întreg cu poze ale aripiorelor tuturor delfinilor din zonă. Îi botezase pe toți: Zigzag, Crescătul, Cimpoyerul... Ceilalți membri ai echipejului râseseră de ea, dar acum toți recunoșteau aripiorele distinctive – era a doua oară când îl vedea pe Cuțitaș într-o singură săptămână, șușoteau ei. Știam pe de rost numele fiecăruia.

- Ăia seamănă cu Polo și Brolly, zise Yoshi, aplecându-se peste margine.

- O fi puiul lui Brolly?

Ca niște arcuri gri, tăcute, delfinii dădeau roată bărcii, de parcă ar fi fost un grup de turiști. De câte ori ieșea unul la suprafață, văzduhul se umplea de clinchetul obturatoarelor fotografice. Oare ce credeau, văzându-ne cum ne zgâim la ei? Știam că sunt la fel de inteligenți ca oamenii. Când eram mai mică, îmi imaginam că, mai târziu, se adună pe lângă stânci și râd de noi pe limba delfinilor – ăla cu pălărie albasă, ăla cu ochelari ciudați.

În difuzor, răsună glasul lui Lance: „Doamnelor și domnilor, vă rog să nu vă repeziți pe o singură latură pentru a urmări delfinii. Vom întoarce nava încet, astfel încât fiecare dintre dumneavoastră să ii poate admira pe îndelete. Dacă alergați într-o singură parte, riscăm să ne răsturnăm. Delfinilor nu le plac navele care se prăbușesc peste ei“.

Am ridicat ochii și am zărit doi albatroși; păsările se opriră în aer, își strânseră aripile pe lângă corp și plonjară, aruncând doar câțiva stropi la contactul cu apa. Unul din ei ieși din nou la suprafață, răsunându-se pe urmele unei prăzi invizibile, urmat imediat de celălalt, care se înălță deasupra golfului și dispără. Apoi, în timp ce *Moby One* își schimba agale poziția, m-am aplecat peste una din margini, strecându-mi picioarele pe sub bara de jos a balustradei ca să îmi admir tenișii noi. Yoshi îmi promisese că mă va lăsa să stau pe plasa de la tangon când se va încălzi vremea, ca să pot atinge delfinii, poate chiar să înot cu ei. Dar numai dacă mama își dădea încuvîntarea. Și știam cu toții ce înseamnă asta.

M-am împiedicat în momentul în care barca făcu o mișcare bruscă. Mi-a luat o clipă până să mă dumiresc că fuseseră repornite motoarele. M-am prins de balustradă, speriată. Crescusem în Silver Bay și știam că, în preajma delfinilor, totul se face cu o anumită rânduială. Trebuie să oprești motoarele, dacă vrei să vină la joacă. În cazul în care continuă să se deplaseze, urmezi un curs paralel și te lași ghidat de ei. Cu delfinii, lucrurile erau clare: dacă te plăceau, se apropiau de barcă sau se țineau la o distanță constantă. Dacă nu aveau chef de tine, se îndepărtau. Yoshi îmi aruncă o privire încruntată și ne-am prins de corzile de salvare în momentul în care catamaranul se puse în mișcare. Nedumerirea mea se citea și pe chipul ei.

Vasul țășni înainte, accelerând pe neașteptate. Pe puntea de sus, se auziră tipetele turiștilor care se prăbușiră la loc pe scaune. Zburam.

Lance vorbea prin radio. Când am ajuns în cabină, în spatele lui, Sweet Suzanne aluneca cu repeziciune în depărtare, legânându-ne pe valuri, parcă nepăsătoare la numărul tot mai mare de nefericiți care stăteau aplecați peste bord.

– Ce naiba faci, Lance? întrebă Yoshi, ținându-se de balustradă.

– Vorbim mai încolo, frate... Doamnelor și domnilor, zise Lance, cu o strâmbătură, și întinse mâna spre butonul difuzorului. *Am nevoie de un traducător*, mimă el din buze spre noi. V-am pregătit ceva special în această dimineață. Ne-am bucurat deja de spectacolul fascinant al delfinilor din Silver Bay, dar, dacă mai rezistați puțin, am dori să vă arătăm ceva *cu adevărat* deosebit. Nu departe, în largul mării, au fost zările primele balene din acest sezon. Sunt balenele cu cocoașă care trec prin apele noastre în lunga lor călătorie din Antarctica spre nord. Vă promit că veți avea parte de o priveliște de neuitat. Vă rog să luați loc și să vă țineți bine. O să ne zgâltâim puțin din cauza valurilor mari mari dinspre sud, dar vreau să fiu sigur că ajungem la timp să le vedem. Celor care doresc să rămână la prora le sugerez să poarte pelerine impermeabile. Găsiți suficiente în partea din spate.

Învârti de timonă și încuviajă din cap către Yoshi care preluă microfonul. Aceasta repetă cele spuse de el în japoneză, apoi în coreeană, ca să fie sigură că a înțeles toată lumea. Nu era exclus, a mărturisit ea ulterior, să fi recitat meniul din ziua anterioară, căci nu fusese în stare să se concentreze din pricina anunțului lui Lance care o bulversase peste măsură. Un cuvânt continua însă să răsune în mintea ei, ca și în a mea: *balenă!*

– Cât mai avem până acolo?

Încremenită, Yoshi scruta marea scânteietoare. Atmosfera destinsă de mai devreme dispăruse cu desăvârșire. Mi se pusese un nod în stomac.

– Patru-cinci mile. Habar n-am. Potrivit elicopterului turistic care survola zona, ar fi văzut două balene la câteva mile distanță de Torn Point. E puțin cam timpuriu, dar...

– Anul trecut, au apărut pe paisprezece iunie. N-ar fi chiar aşa de ciudat, spuse Yoshi. Dracel! Uitați-vă la Greg! O să piardă câțiva pasageri dacă ține tot aşa. E prea mică barca lui ca să facă față unor asemenea valuri.

– Nu vrea să i-o luăm înainte, răspunse Lance și clătină îngrijorat din cap, uitându-se la tahometru. Cu toată viteza înainte! Vreau ca *Moby One* să fie prima anul astă. Măcar o dată.

O parte din membrii echipajului lucrau la bord pentru a aduna ore de navigație, țintind ca, pe viitor, să ocupe funcții mai importante pe nave mai mari. Alții, ca Yoshi, o făcuseră inițial pentru a învăța, dar uitaseră să mai plece acasă. Totuși, indiferent de motivul pentru care se aflau acolo, înțeleserem de mult că priveliștea primelor balene din sezonul de migrație avea ceva magic. Ca și cum, până când nu vedeați acele vietăți, nu credeai că se vor întoarce.

Nu era mare lucru să fii primul care vede una – de îndată ce se ducea vestea apariției lor, toate cele cinci bărci de la Debarcaderul Balenei își mutau atenția de la delfini și se reprofilau pe urmărire balenelor. Pentru echipaj însă, asta însemna enorm. Și, ca orice patimă nestăpânită, îi împingea la nebunie. Doamne, și ce nebunie îi cuprindea!

– Uitați-vă și voi la tâmpitul ăla! E ciudat că acum reușește să mențină direcția, rosti el, disprețuitor.

Greg se afla undeva în stânga noastră și părea să se apropie cu repeziciune.

– Nu suportă să i-o luăm înainte. Yoshi luă o pelerină impermeabilă și mi-o aruncă. Pune-o pe tine, în caz că mergem la prora. O să fie fleșcăială mare.

– Fir-ar a dracului de treabă! Nu-mi vine să cred. Lance zărise încă o navă la orizont. Uitând, probabil, că eram și eu acolo, îi scăpase o înjurătură. Na, că vine și Mitchell! Cred că-a stat toată după-amiaza cu urechea pe radio, și acum își face apariția cu barca doldora de pasageri. Într-o zi, cât de curând, o să-i trag un pumn în gură individului.

Se plângeau mereu de Mitchell Dray. El nu se obosea niciodată să caute delfinii, cum făceau ceilalți: stătea deoparte și aștepta până când

intercepta o discuție între nave și, pe urmă, se ducea unde mergea toată lumea.

– Chiar o să văd o balenă? am întrebăt.

Sub tălpile noastre, carena se lovea violent de valuri, silindu-mă să mă ţin bine de margine. Prin fereastra deschisă, auzeam chiotele entuziasmate ale turiștilor, râsetele celor care fuseseră izbiți de câte un val răzleț.

– Să sperăm.

Yoshi scruta orizontul.

O balenă adevărată. Mai văzusem una o singură dată, împreună cu mătușa Kathleen. Nu aveam voie să ies atât de departe în larg.

– Acolo! Acolo! Ah, nu, erau doar stropi de apă. Yoshi dusese binoclul la ochi. Nu poți schimba cursul? Mă orbește lumina.

– N-am cum, dacă vrei să ajungem primii.

Lance întoarse barca spre tribord, încercând să modifice unghiul în care cădea soarele pe valuri.

– Ar trebui să luăm legătura cu cei de la țărm. Să aflăm exact unde-a fost văzută din elicopter.

– N-are rost, răspunse Lance. Probabil a mai parcurs vreo două mile între timp. Pe lângă asta, sigur Mitchell trage cu urechea. N-am chef să-i dau nemernicului mai multe informații. Toată vara ne-a furat pasageri.

– Uitați-vă după jeturi de apă.

– Da. Și după un steguleț pe care scrie „Balenă“.

– Încercam doar să ajut, Lance.

– Uitați-vă acolo! Distingeam vag o siluetă, asemenea unei pieptre negre, îndepărтate, care tocmai se scufunda în apă. Nord spre nord-est. Se ascunde după insula Break Nose. Adineauri s-a băgat la fund.

Credeam că o să mi se facă rău de emoție. L-am auzit pe Lance numărând în spatele meu.

– Unu... doi... trei... patru... *balenă!*

Un jet inconfundabil de apă se înălță voios la orizont. Yoshi scoase un chițăit. Lance se uită spre Greg, care, din poziția în care se afla, nu observase nimic.

– Am dibuit-o! șuieră Lance.

Pentru el, toate balenele erau „fete“, și toți copiii, „piticanii“.

Balenă. Am sorbit cuvântul, l-am învărtit prin gură și l-am savurat. Nu îmi desprindeam ochii de la apă. *Moby One* schimbă cursul, uriașul catamaran izbindu-se violent de fiecare val pe care se legăna. Îmi imaginam cum balena ieșe la suprafață în spatele insulei și își etalează burta albă într-un spectacol nevăzut de vioiciune.

– Balenă, am șoptit.

– O să ajungem primii, murmură Yoshi, entuziasmată. O dată în viața noastră ajungem și noi primii.

L-am văzut pe Lance rotind de timonă și numărând în șoaptă jeturile de apă pe care le scotea balena. Dacă împroșca la intervale de peste treizeci de secunde însemnă că se pregătește să se scufunde la mare adâncime. Iar noi am fi ratat-o. Dacă intervalele erau mici însemnă că se scufundase deja, și aveam ocazia să ne ţinem după ea.

– Șapte... opt... A ieșit. Uraaaa!

Lance lovî cu palma în timonă, după care apucă microfonul difuzorului.

– Doamnelor și domnilor, dacă priviți în partea dreaptă, veți zări balena care se îndreaptă spre peticul acela de pământ.

– S-a prins și Greg încotro mergem, zise Yoshi, cu un rânjet răutăcios. N-are cum să ne mai prindă din urmă. Motorul lui e mult prea slab.

– *Moby One* către *Blue Horizon*. Mitchell, zbieră Lance prin radio, dacă vrei să vezi frumusețea asta, nu mai sta ca un parazit pe spinarea mea.

– *Blue Horizon* către *Moby One*, se auzi vocea lui Mitchell. Eu n-am venit decât ca să pescuiesc pasagerii care-i cad lui Greg peste bord.

– Aha, deci n-are nici o legătură cu balena? ii replică Lance, aspru.

– *Blue Horizon* către *Moby One*. E ditamai marea, Lance. E loc pentru toti.

M-am agățat cu asemenea forță de marginea din lemn a mesei pe care erau întinse hărțile, încât mi s-au albit articulațiile degetelor, și urmăream cum promontoriul acoperit de tufe pitice devine tot mai mare. Mă întrebam dacă, odată ajunsă acolo, balena va încetini și ne

va permite să ne apropiem. Poate că va înălța capul și se va uita la noi. Poate că se va aprobia de barcă și ne va arăta puiul.

– Două minute, anunță Lance. În două minute, virăm pe după promontoriu. Să sperăm că ne putem aprobia.

– Hai, fetițo! Fă spectacol pentru noi.

Yoshi vorbea singură, fără a lua binocul de la ochi.

Baleno, i-am șoptit în gând, *așteaptă-ne, baleno*. Eram curioasă dacă mă va observa. Dacă va simți că eu, dintre toți oamenii de la bord, am o empatie deosebită pentru acele vietăți. Eram convinsă că am.

– Drăcia dracului! Nu-mi vine să cred.

Lance își scosese șapca de pe cap și se uită furios pe geam.

– Ce e? întrebă Yoshi, aplecându-se spre el.

– *Uită-te* și tu.

Mi-am îndreptat atenția în direcția în care priveau. În momentul în care *Moby One* viră pe lângă promontoriu, toată lumea amuți. Nu departe de peticul de pământ acoperit de tufișuri, cam la jumătate de milă în apele verzui, stătea nemîșcat vasul *Ishmael*, vopseaua să proaspătă strălucind sub soarele amiezii.

La cărmă era mama, aplecată peste balustradă, cu părul fluturându-i sub chipiul decolorat pe care se încăpățâna să îl poarte când ieșea în larg. Își ținea echilibrul într-un picior, iar câinele nostru, Milly, părea să doarmă peste timonă. Aveam senzația că mama stătuse acolo ani în sir, în așteptarea balenei.

– Cum dracu' a făcut asta?

Lance surprinse privirea mușrătoare a lui Yoshi și se scuză către mine cu o ridicare din umeri.

– Nu o lua în nume personal, dar... Dumnezeule...

– Întotdeauna e prima, zise Yoshi, pe jumătate amuzată, pe jumătate resemnată. În fiecare an vin aici. Iar ea e mereu prima.

– Auzi tu, să mă bată o afurisită de englezoaică. E mai rău ca la crichet.

Lance își aprinse o țigară și azvârli chibritul dezgustat.

Am ieșit pe punte.

În clipa aceea, balena ieși la suprafață. Plesni din coadă, sub privirile noastre înmărmurite, aruncând un jet imens de apă spre *Ishmael*. Turiștii de pe puntea lui *Moby One* izbucniră în urale de bucurie. Animalul enorm era îndeajuns de aproape, încât îi vedeam crustaceele prinse de corp, burta albă și încrețită; atât de aproape, încât am apucat să îl privesc fugitiv în ochi. Era însă incredibil de rapid – o vîtate de asemenea dimensiuni nu avea dreptul să fie atât de agilă.

Mi se oprișe respirația în gât. Înăndu-mă cu o mână de corzile de salvare, am dus binocul la ochi și m-am uitat, nu la balenă, ci la mama, auzind că prin vis exclamațiile referitoare la mărimea creaturii, valul pe care îl stârnise în fața bărcii mai mici și uitând pentru o fracțiune de secundă că trebuie să stau ascunsă. Chiar și de la distanță aceea, o vedeam pe Liza McCullen zâmbind, cu ochii înălțați spre cer. Era o expresie pe care nu o avea decât rareori – poate chiar niciodată – pe uscat.

Mătușa Kathleen se duse în capătul verandei ca să așeze un castron cu creveți și câteva felii de lămâie pe masa decolorată din lemn, împreună cu un coș mare cu pâine. În realitate, este strămătușa mea, dar zice că termenul o face să se simtă ca o babă, aşa că, în general, îi spun tușa K. În spatele ei, șindrila albă a fașadei hotelului lucea discret în lumina apusului, precum opt piersici incandescente lunecând agale pe ferestre. Vântul se întărise puțin, iar firma hotelului scârțăia, legănându-se înainte și înapoi.

– Ce să fac cu asta?

Greg ridică nasul din sticla de bere de care trăsese până atunci. Își scosese, în sfârșit, ochelarii de soare, iar cearcănele de sub ochi trădau evenimentele petrecute cu o seară înainte.

– Am înțeles că îi-ar prinde bine să bagi ceva în stomac, zise mătușa și îi trânti un șerbet în față.

– Ți-a zis că patru dintre pasageri i-au cerut banii înapoi când au văzut în ce hal arată coca? râse Lance. Scuze, Greg, dar mare tâmpernie ai făcut. Auzi tu ce să scrii pe ea.

– Ești o drăguță, Kathleen.

Greg întinse mâna după pâine, fără să îi dea atenție lui Lance.

Mătușa îi aruncă una dintre privirile ei mustătoare.

– O să vezi tu ce drăguță sunt dacă mai scrii vorbele alea în văzul lui Hannah.

– Doamna-Rechin încă are colți, spuse Lance, prefăcându-se că îl mușcă pe Greg.

Mătușa Kathleen nu îl băgă în seamă.

– Treci și mănâncă, Hannah. Sunt sigură că n-ai mâncat nimic la prânz. Aduc și salata imediat.

– A mâncat fursecuri, zise Yoshi, curățând cu mâiestrie un crevete.

– Fursecuri, pufni mătușa.

Ne adunaserăm, aşa cum făceau echipajele de la Debarcaderul Balenei aproape în fiecare seară, în fața bucătăriei hotelului. Rareori se întâmpla ca marinarii să nu bea o bere sau două împreună înainte de a se retrage la casele lor. Cei tineri, zicea deseori mătușa, beau atât de multe, încât abia mai ajungeau acasă.

Când am înfăptit dinții într-un crevete zemos, am băgat de seamă că radiatoarele erau afară; puțini oaspeți ai hotelului Silver Bay doreau să stea la aer în luna iunie, dar, iarna, echipajele care urmăreau balenele se adunau aici ca să discute despre cele petrecute în larg, indiferent de vreme. Membrii lor se schimbau de la un an la altul, căci oamenii se orientau spre alte slujbe ori plecau la facultate, însă Greg, Lance, Yoshi și ceilalți fuseseră o prezență constantă în viața mea de când ne mutaserăm acolo. În general, mătușa Kathleen aprindea radiatoarele la începutul lunii și rămâneau aprinse aproape seară de seară până în septembrie.

– Ati avut mulți clienți? Se întorsese cu salata. O amestecă cu degetele ei abile, apoi îmi puse o grămăjoară în farfurie, înainte să apuc să protestez. Eu n-am avut nici un vizitator la muzeu.

– *Moby One* a fost destul de plin. Mulți coreeni, zise Yoshi, ridicând din umeri. Greg a fost cât pe ce să piardă jumătate din pasageri peste bord.

– Lasă, că aşa au văzut balena mai bine, replică Greg și întinse mâna după încă o felie de pâine. Nu s-a plâns nimeni. Nu mi-au cerut banii înapoi. Mai aveți niște bere, domnișoară M?

– Știi unde-i barul. Ai văzut-o și tu, Hannah?

– Era uriașă. Se vedea crustaceele de pe ea.

Dintr-un motiv neștiut, îmi închipuisem că are pielea netedă, dar era brăzdată, ondulată și încrustată cu alte creațuri marine, de parcă ar fi fost o insulă vie.

– Era foarte aproape. I-am zis că, în mod normal, nu ne putem aprobia atât de mult, spuse Yoshi.

Greg miji ochii.

– Dacă era pe barca maică-sii, putea să o și spele pe dinți.

– Mai bine nu pomenim despre asta, spuse mătușa Kathleen, cătinând din cap. Nici un cuvințel, îi șopti ea. Ai avut mare noroc de data asta.

Am încuviațat ascultătoare din cap. Era a treia oară când scăpam basma curată într-o singură lună.

– A apărut și individul ăla, Mitchell? Fiți cu ochii pe el. Am înțeles că se asociază cu o companie din Sydney care are nave mari.

Toate privirile se îndreptără spre ea.

– Credeam că Autoritatea Parcurilor și Rezervațiilor Naturale i-a pus pe fugă, spuse Lance.

– Când m-am dus la piața de pește, zise mătușa Kathleen, negustorii mi-au zis că au văzut un vas în larg, tocmai pe lângă promontorii. Muzica era dată la maximum, și oamenii dansau pe punte. Ca la discotecă. N-au prins un pește toată noaptea. Până să ajungă acolo Autoritatea Parcurilor și Rezervațiilor Naturale, se căuseră de mult nevăzuți. N-aveai cum să mai dovedești ceva.

În Silver Bay, domnea un echilibru extrem de fragil: dacă erau prea puțini turiști veniți să vadă balenele, afacerile dădeau faliment; dacă erau prea numeroși, tulburau tocmai vietățile de pe urma căroră își căstigau traiul.

Lance și Greg se intersectaseră cu navele cu trei punți din zona golfului, ticsite de pasageri și răsunând de muzică asurzitoare, și amândoi erau de aceeași părere.

– Åia or să ne sufoce pe toți, zicea Lance. Iresponsabili. Avizi după bani. Se potrivesc de minune cu Mitchell.

Nu realizasem căt de foame îmi era. Am înfulecat rapid șase creveți uriași, luptându-mă cu degetele lui Greg prin castronul gol.